

СЪДИЙСКОТО МЯСТО НА ХРИСТОС

Дейвид Уилкерсън
1 Май 1987

Павел ни напомня да не се мамим относно Божията омраза срещу греха в домът Му. Какво по-ясно от следното предупреждение: „Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито хомосексуалистите, нито малакийците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство.” (I Коринтяни 6:9-10)

Павел говореше на църквата в Коринт и след това добави: „Вие знаете, че когато бяхте езичници, ви теглеше към немите идоли, които ви привличаха.” (1 Коринтяни 12:2). Това предполага, че те преди са били поробени от греха, заблудени от някаква форма на идолопоклонство.

После, Павел добавя следните думи на надежда: „И някои от вас бяха такива, но вие бяхте измити, бяхте осветени, бяхте оправдани в Името на Господ Исус Христос и в Духа на нашия Бог.” (I Коринтяни 6:11)

Църквата днес изглежда безсилна или несклонна да отсъди праведно, защото сме изгубили чувството за оскверняване в редиците ни. Поради това, че толкова много хора крият тъмни страни от живота си, се налага да оправдават греховете и на другите. Викът за толерантност често идва от неосъдена плът. Единственият начин, по който грехът в църквата може да бъде предизвикан е, чрез подобна на тази на Илия пророческа проповед от Божии хора, които са осъдили и оставили собствените си грехове. На нас ни липсват смели пророци като Натан, които не могат да бъдат купени, имат куража да посочат със светия си пръст и да извикат: „Ти си човекът.”

Божият ултиматум

Павел каза: „И някои от вас бяха такива, но...” Павел говори за братя и сестри в Господ, които някога се бяха отдавали на плътта, някои от които дори след като бяха повярвали (виж I Коринтяни 5:1-7). Те бяха получили онова, което аз наричам „любещият Господен ултиматум”. Святият Дух идва при Божието дете, отдало се на греха и го осъжда, предупреждава, търпеливо търпейки провал след провал. Той изпраща Словото, изпраща пророци и стражи, говори по хиляди начини, заповядва с любов: „Остави греха си! Спри този флирт със смъртта и опасността! Ще трябва да те изоблича и да те накажа, ако откажеш да разпънеш на кръст това нещо.”

Божият слуга, който мрази греха си, който вика, за да бъде избавен, който копнее да бъде свободен, свят, чист, трябва да приеме последния Господен ултиматум. Бог ще прикове вниманието му по свръхестествен начин, ще му говори ясно и ще каже на вътрешния му човек: „Сега или никога – ако упорстваш в греха си, ще трябва да приемеш последиците – съд, изобличение, голяма загуба! Отстъпи и виж славата Ми! Отстъпи чрез любов и свят страх и Аз ще те покрия, ще ти простя, ще те скрия в тайната Си шатра от препирането на езиците.”

Можем да видим Господният ултиматум и в предупрежденията на Петър също. Пишейки до „възлюбения”, той припомни какво пророците бяха предrekli, че ще се случи в последните дни. Ще дойдат „подиграватели... които ще ходят по своите собствени страсти” (II Петрово 3:1-3). Те „своеволно не признават това... казвайки... всичко си стои така, както е било от началото на създанието.” (II Петрово 3:4,5). Петър предупреди, че предстои огнено унищожение, чрез което „небесата ще отминат с бучене и стихииите нажежени ще се разпаднат, и земята и делата по нея ще изгорят... небето възпламенено ще се разпадне и нажежените стихии ще се стопят” (II Петрово 3:10-12). Следва любовният ултиматум: „И така, вие, възлюбени, като знаете това предварително, се пазете, да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от твърдостта си.” (II Петрово 3:17)

Чувате ли Святият Дух в това предупреждение, скъпи светии? Той казва: „Чули сте предупрежденията на пророците! Виждате и знаете по-добре. Предупредени сте! Внимавайте, да не би да ви подмамат в идолопоклонство и компромиси – и да паднете! Внимавайте да не би да се промените и закоравите в сърцата си чрез невежество и грешката на злите, и да не бъдете твърди в Господ и Неговата святост!”

Павел каза: „Такива бяха някои от вас... но...” Но, защото се отвърнахте от греха си с омраза към него, защото го изоставихте, защото дойдохте в смъртта на Кръста, защото разпнахте плътта и се върнахте към светия Божий страх – сега сте умити, осветени, оправдани! И ако продължите да ходите в смирение и страх от Бог, никога не трябва да се страхувате от старите си грехове. „И кой ще ви стори зло, ако сте станали ревностни за доброто?” (I Петрово 3:13). Бог не изравя стари грехове, които са били наистина простени и изоставени. Това, което събаря Божиите мъже и жени е гордостта. Това е, което върви преди падението – високомерен дух! „Гордостта предхожда гибелта и високомерният дух предхожда падането.” (Притчи 16:18). Когато на бял свят излизат минали грехове, то е, защото за тях никога не е имало искрена скръб или свята болка, произвеждаща истинско покаяние. Единственият вид такава болка е онази, която съкрушава сърцето поради това, че сме докарали укор и срам на Христос и делото Му.

Бог е решен също да събори служители и служения, които „опустошихте лозето! Ограбеното от сиромаша е в къщите ви! Защо смазвате народа Ми и смилате лицата на сиромашите?” (Исаия 3:14,15)

Съдийското място на Христос

Колко се страхуваме от изобличение тук, на земята. Колко ужасна е мисълта да се разруши репутацията ни в хорските очи. Това обаче не трябва да е първата ни грижа в тези последни времена. Напоследък много си мисля за деня, в който ще трябва да се изправя пред съдийското място на Христос. Накрая ще трябва да даваме отговор не на хора, но на Бог!

Като вярващи, ние всички ще трябва един ден да се изправим пред съдийското място на Господ Исус Христос, за да дадем отчет за всяко дело, дума и мисъл. Колко отрезвяваща истина, че „всеки от нас ще отговаря за себе си пред Бога.” (Римляни 14:12)

Павел предупреди: „...Понеже ние всички ще застанем пред Христовото съдилище. Защото е писано: Жив съм аз, казва Господ, пред Мен ще се преклони всяко коляно и всеки език ще изповяда Бога.” (Римляни 14:10-11)

Малцина християни днес разбират истината, че съвсем сами ще се изправят пред Христос като съдия, лице в лице с Него, Чиято святост е пояждащ огън. Очите Му пламтят, а чистотата Му излъчва неизразимо величие – Той ще извика пред себе Си всички, които са приели името Му и са Го изповядали като свой Господ.

Йоан Го видя в цялата Му страшна съдийска власт. Той каза за Него: „А главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му – като огнен пламък, и краката Му – като лъскав бронз, нажежен в пещ, а гласът Му – като звук от много води.” (Откровение 1:14-15)

Помислете за цялото лекомислие в църквата днес. Помислете за цялата глупост, шегите, рекламата и развлеченията, смесването със света, показността на плътта и възхвалата на човека. Помислете за всичките нови демонични учения, съблазните на съвременната Езавел, осмиването на онези, които викат за праведност, подигравките с Божиите пророци и стражи, преследването на богатства и успех. Дори самата мисъл за тези неща няма да може да понесе присъствието Му в деня на разплатата!

Йоан каза: „Лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си” (Откровение 1:16). Какъв срыв ще настъпи само, когато изкупените тълпи чакат своя момент на истината. Понеже времето вече няма да съществува, денят на съда няма да може да бъде измерен. Но Павел дава ясно да се разбере, че ВСИЧКИ ние ще трябва да дойдем пред съдийското Му място, всички ще трябва да прегънем колене, всички ще трябва да отговаряме за делата си. Мнозина, които са извършили велики дела в името Му, ще бъдат осъдени, понеже никога не са изоставили греха си. Господ ще каже: „Махнете се от Мен, никога не съм ви познавал.” Те ще трябва да се изправят един ден пред онова, което Библията нарича Великият бял съдийски трон.

Щом понякога не можем да погледнем дори слънцето, как ще можем цяла вечност да гледаме в очите Онзи, Чийто излъчване е като на слънцето в цялата му сила. Лице в лице със Сина на праведността – какво може да устои, кое скрито нещо може да остане неразкрито, коя тайна ще остане неизявена? Там, в яркостта на светостта Си, Христос ще съди всяка тайна

на сърцето, всеки мотив, всяко действие. Павел написа: „В деня, когато Бог чрез Исус Христос ще съди скритото на хората според моето благовестие.” (Римляни 2:16)

„Паднах при краката Му като мъртъв”

Йоан беше свят апостол, верен и покорен слуга на Господ Исус Христос. Той беше онзи, когото Исус обичаше много, този, който положи глава върху гърдите на Господаря си. Но сега, в откровението на остров Патмос, Христос се появи като съдия, стоящ напред църквите, очите Му пламтяха и гласът Му беше като гръмотевица. И Йоан – когато видя Христос в страшната роля на съдия – каза: „Паднах при краката Му като мъртъв” (Йоан 1:17)

Какво облекчение, каква радост трябва да е изпитал Йоан, когато Христос е протегнал ръката Си, положил я е върху него и е изрекъл следните любещи думи: „Не бой се... бях мъртъв, и ето, живея за вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада.” (Откровение 1:17-18)

Ние трябва да ходим в любовта Му, за да „успокоим сърцето си пред Него” (1 Йоан 3:19). Господната цел за нас е да живеем в победа, „та когато се яви, да имаме дръзновение и да не се посрамим пред Него при Неговото пришествие.” (1 Йоан 2:28). Нима Йоановото сърце не бе дръзновено в Него? Нима не живееше с вяра пред своя Господ? На него не би дошло откровението на Исус Христос, ако не бе свят и чист съд. Онова, което хвърли Йоан на земята не беше някой негов грях, а видението за Христовата неизразима святост и чистота. Йоан бе напълно оправдан чрез кръвта на Агнето, той стоеше пред Христос, не облечен в своята праведност, а в Христовата чрез вяра. И въпреки това, той падна като мъртъв в присъствието Му.

Тук виждаме един праведен човек, заточен на остров Патмос заради непреклонната си вяра и свидетелство, покорен до смърт; като Павел - отказал се от всичко в този свят, за да познае Христос, но и той рухна пред ослепителното присъствие на съдията Христос. Как съвременните християни с тяхната воня от идолопоклонство ще застанат пред огненото Му присъствие? Никой няма да се появи там с похотта си, дълбоко вкоренена като лоза и да каже: „Направи се, че не виждаш бунтовничеството ми, компромисите ми, любовта ми към удоволствията и не ме съди според собствената ми праведност, а според Твоята, о, Спасителю, защото вярвам, че съм оправдан чрез вяра.” Помнете, че смъртта няма очистваща сила. Смъртта няма да промени характера. Онези, които отказват да оставят греховете си, не са наистина спасени. Ние сме призвани да „признаем и изоставим греховете си” (Притчи 28:13).

Колко ли безгрижни християни ще се поклонят пред безгрешния ни Спасител, мислейки, че са подготвени за този час, че могат да понесат огнените Му очи и сиянието на Неговата святост, само, за да открият, че никога не са оставили плътта напълно и не са взели Кръста, за да Го последват във възкресението?

Никой няма да остане на крака, защото е писано: „Всяко коляно ще се поклони...” Питайте молещият се Даниил, чието видение за Христовата слава пресуши цялата му сила и го хвърли в праха. Питайте светият пророк Исаия какво е да Го видиш висок и издигнат, а славата Му да изпълва всичко, защото, когато той видя Царя на славата, не можа да направи нищо друго,

освен да извика: „Горко ми... Нечист съм” (Исаия 6:5). И това стана след като бе мощно използван от Бог и изяви пророческото Му Слово!

Огнят на Неговата святост

Павел предупреди: „На всекиго делото ще стане явно какво е; защото Денят ще го изяви, понеже в огън се открива; и огнят ще изпита какво е делото на всекиго. Този, на когото делото, което е градил устои, ще получи награда. А този, на когото делото изгори, ще претърпи загуба; но самият той ще се спаси, само че като през огън.” (1 Коринтяни 3:13-15)

Искам да кажа истината в любов на всеки, който смирено може да свидетелства, че „И някои от вас бяха такива, но вие бяхте измити, бяхте осветени, бяхте оправдани в Името на Господ Исус Христос и в Духа на нашия Бог.” (1 Коринтяни 6:11). Кои са онези, преклонили се пред съдийското място на Христос, гледащи изгарянето на делата си, претърпяващи загуба, но все пак спасени през огън?

Може ли вече изповядани грехове да бъдат донесени пред съдийското място на Христос? Аз вярвам, че да. „Защото Бог ще доведе всяко дело на съда над всичко скрито, било то добро или зло.” (Еклесиаст 12:14). В този ден, не само че всичко ще бъде разкрито, за да се открие Божията благодат, но също и за да видим как духовният ни мързел е ограбил предназначенията за нас Божествени благословения.

Този ден въобще не е за опрощение, а за да се види славната Му святост и благодат. Всичко ще стане ясно, не за да бъде съдено, а за да бъде изявено. С други думи, ще ни бъде показана цялата история на благодатта към всеки от нас лично, както и към цялото човечество, и съответно как сме се отнесли към нея. „Затова, не съдете нищо преждевременно, докато не дойде Господ, който ще извади на светло скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата. И тогава всеки ще получи своята похвала от Бога.” (1 Коринтяни 4:5)

Онова, което не сме разбрали, тогава ще бъде открито и ще видим така, както вижда Господ, в истинска им светлина грешките си във всяка област от връзката и поведението ни спрямо Него. Няма ли да изглежда плитка омразата ни, когато я сравним с присъствието на Неговата слава? Ще видим, че сме били по-заинтересовани от безопасността и осигуреността, отколкото от това да се подчиним на светостта Му. Пред съдийското място ще излезе наяве всичко, което се е случвало, за да ни се представи цялото дело и слава на Божията благодат.

Вярвам, че дори онези, които имат дела, които да устоят пред огъня на святото Му присъствие, ще имат и такива дела, които няма да могат и ще претърпят загуба. Всичките ни дела ще бъдат изпитани през огъня на Неговото присъствие.

Нашият Господ Исус Христос ще открие всеки мотив, всяко скрито желание, всяко нещо извършено заради егото или за хорското одобрение и ще го претегли според собствената Си чистота и абсолютна святост, за да изяви славата на Своята благодат. Какво преживяване ще бъде това – да получим пълното откровение и видение за Христовата святост, а праведната Божия справедливост да се изсипе върху нас с цялата си съкрушителна сила! Колко

егоистични, преходни, глупави, колко незначителни само ще изглеждат голяма част от делата ни в светлината на вечността и на това кой е Той в святоото си величие и сила.

Как можем да загубим, когато знаем, че ще бъдем спасени, макар и през огъня на Христовата святост? Каква загуба ще претърпим? Не е ли писано: „Той ще претърпи загуба”? О, възлюбени, каква загуба ще бъде, след като ни покажат КАКВО МОЖЕШЕ ДА БЪДЕ! Освен изгубените вечни награди, ще ни бъде показано колко много сме изгубили на земята, като сме живели по-долу от силата на Неговото Слово. Тогава ще разберем колко много любов и вяра сме Му отказали, колко плитко сме живели, за каква малка част от Неговата слава и присъствие сме гладували.

Аз вярвам, че повечето, ако не и всички, ще претърпят огнено наказание пред пламения Му взор, когато ни се изясни колко много по-дълбоко в Господ сме могли да стигнем, каква голяма част от откровението Му сме могли да получим, но не сме успели. О, агонията да видим пред очите си пропиляното време, ненужното бреме на депресия и страх, неоснователните притеснения, които са били в резултат на неверие в обещанията Му.

Колко много ще извикат: „О, благословени Спасителю, това можеше да бъде толкова победоносен живот! Можех да те познавам много по-добре. Трябваше да повярвам Словото Ти за това колко безполезни са земните неща! Така пренебрегнах Словото Ти, молих се толкова малко, толкова често бях хладък. Не се грижех за изгубените и нуждаещите се така, както трябваше. Голия, бедния, гладния, затворника – пренебрегнах ги!”

Само тогава, ние и всички ангели и създания, които живеят в присъствието Му ще разберем славата на Неговата благодат. Макар и опростени, всички грешни мотиви, всички вдъхновени от плътта дела, всичко, което не се вписва в светостта Му, ще бъде унищожено от Неговия огън. Тогава Този, Който стана мъртъв, а сега живее, Който има ключовете за ада и смъртта, нежно ще положи ръка върху нас и ще каже: „Не се страхувай” (Откровение 1:17).

Колко славно ще бъде да преминеш през огъня на Неговата святост и да влезеш във вечната радост, поставена пред невястата. С ограничените си умове не можем да схванем какъв мир, радост и слава ще се вляят в нас, когато Христос ни докосне, а ние се изправим да приемем прегръдката Му и Той любящо прошепне: „Ние сме едно – във вечността!”

Нашият Господ ще изяви славата на благодатта Си, ангелите ще разбират, ние ще разбираме. Ще бъдем облечени в бяла армия, която може да запее: „Такива бяхме.. но... незаслужена благодат... вечна любов, милост... и слава! Наистина не беше поради делата ми, но чрез благодатта Му!”

Духовно прелюбодейство

Колко християни, които се опиват с часове от чувствената, еротична телевизия с цялата ѝ зловеща, подскачаща по леглата, полугола, безбожна покана ще признаят, че върху тях има дух на прелюбодейство? Исус каза, че да погледнеш е похот, и че самата мисъл е прелюбодейство. „Чули сте, че е било казано: „Не прелюбодействай.“ Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.” (Матей 5:27-28)

Днес има християни, между тях и някои служители, които могат да стенат в духовна агония поради безсрамните грехове на прелюбодейство, блудство и хомосексуализъм, изложени на показ. Никога не е имало толкова много известни служители изпаднали в немилост. Никога името на Исус не е било така омърсявано пред очите на света. В същото време онези, които могат да се похвалят с „Аз не съм такъв, аз никога не съм извършвал такива отвратителни грехове”, могат с часове да седят и гледат телевизионни програми, които са точно толкова зловещи и оскърбителни за Святия Дух, колкото и всеки от публично изявените грехове. Растящ брой християни днес наемат видео филми, които са родени в ада, пълни със сексуални мръсотии, насилие, клетви и подигравки с Бог.

Божие дете, искам да кажа това с любов, но категорично и ясно – множества християни са се превърнали в духовни проститутки – прелюбодейци! Множества, които свидетелстват, че обичат Христос, че Той е техния Господ, днес гледат мръсотия, поради която само до преди пет години биха плакали. Как може Христовият ум да е в теб, когато позволяваш на Сатана да напълни очите ти с демонична, чувствена мръсотия? Наречете ме фанатик, кажете че съм легалист, но това няма да промени факта, че милиони вярващи, които преди са горели от силата на Христовата святост, днес са с изтощен ум и са изгубили всяко духовно разбиране поради идолопоклонство. Това ме кара да се чудя колко вярващи, „живеещи спокойно в Сион”, в най-последния час, когато се чуе звука от Божията тръба, ще са се излегнали безгрижно пред този идол, пиещи от разврата.

Аз знам колко търпелив беше Святия Дух с мен и семейството ми в това отношение. Все пак разбрах, че Бог беше наскърбен от липсата ми на разбиране, извиненията, глупавите оправдания и дойде време, когато осъзнах, че ще бъде невъзможно да задържа помазанието на Духа и в същото време да продължавам да пия от този мръсен извор. Никога не съм бил пристрастен към мръсотията от какъвто и да е вид, и винаги се изчервявах от срам, когато гледах някой еротичен филм по телевизията. За семейството ни имаше само една възможност и тя бе напълно да се отървем от телевизора. Божият Дух е много търпелив с Христовото тяло по този проблем, но сега, когато много се приближаваме до завръщането на Христос, Святия Дух призовава невястата да се приготви и украси със святост. Плявата се разпръсква, съдът е започнал в Божия дом, чашата на греха прелива, истинските пророци и стражи прогласяват Божията омраза срещу всеки вид идолопоклонство, злото става все по-зло и по-зло, има спешен призив да излезем от Вавилон и да не участваме в греховете му. След като телевизията е станала толкова мръсна и се е изродила в приемлива форма на леко порно, не е ли време да чуем какво казва Духът и да разчупим робството на телевизията над дома ни? Защо е толкова трудно за човек, който обича Исус Христос да се раздели с този идол?

Наистина сърцето ми се разбива, когато слушам християни, които казват, че са гладни за Бог и които са постигнали някакъв истински духовен напредък, но въпреки това не искат да се разделят с тази последна крепост. Казвам ви с плач, че никой, който твърди че е посветен на Исус Христос, няма да влезе в пълнотата и славата Му, която Той сега излива върху светия остатък, ако не се раздели с последния си и идол и демонична крепост.

Скъпи светии, защо, защо, о, защо не можем да разберем, че телевизията се е превърнала в най-мощната крепост на Сатана, най-стратегическото му оръжие срещу Божия народ, неговото издигнато и неосъдено място в сърцето и дома на хора, които твърдят, че са под господството на Христос? Но дори по-трагичен е проблемът с това, че наскърбяваме Святия Дух с живота и домовете си. Ако искаш бързо да се придвижиш към Бог, истината и светостта, няма да приемеш лекомислено това предупреждение! Ще спреш да си намираш оправдания, ще паднеш по лице пред Бог и ще помолиш Святия Дух да те освободи.

Повечето християни нямат право да скърбят за начина, по който невярващите злорадстват по повод хванатите в грях Господни пастири. Вместо това, човек трябва да съди сам себе си, викайки към Бог за честно претърсване на сърцето, така че да не паднем под Божия съд за това, че сме укорявали други, а вършим техните дела. Точно както Божият Дух съди греха в своя дом, така ще осъди греха в твоя и в моя дом. Моля се като Исая: „Горко ми, защото загинах! — понеже съм човек с нечисти устни” (Исая 6:5).

Колкото повече от милостта Си ни показва Той, толкова повече от любовта Му се разкрива у нас и толкова повече трябва да викаме силно: „О, Христос, скъпоценни Господи, колко време сме изгубили! Колко слепи сме били! Колко невежи за светостта и за съда! О, само да не те бяхме наранявали толкова много! О, да бяхме държали ръцете и сърцата си чисти пред Теб! Мой Исусе, защо те наскърбяваме толкова много и как може да ни обичаш толкова много и да ни избавяш от примката на Сатана?” Не трябва да си търсим оправдания или да обвиняваме другите, а да осъдим собствения си грях и веднъж завинаги да го изоставим.

Наистина, ако получавахме онова, което заслужаваме, всички до един щяхме да бъдем изложени на показ пред света за миналите ни грехове на идолопоклонство, гордост, похот и лицемерие. Ние се нуждаем – всеки един от нас – да ходим пред Святия ни Бог с праведния Му страх и ужас върху нас. Трябва да треперим в присъствието Му за това, че ни е дал такава благодат и милост, скрил ни е в убежището Си от силите на тъмнината. Нека Бог ни помогне да стрием идолите си на прах и да ходим пред Него в святост.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1987 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Judgment Seat of Christ](#) / [Съдийското място на Христос](#)